

excerpt from
G. P. PARASKEUOPOULOS
Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ 1898
SECOND PART
CONSTANTINOPLE
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Μετὰ τρικυμιώδη πλοῦν ἐν τῷ Ποντῷ, καθ' ὃν πικροτάτην δοκιμασίαν ὑπέστημεν μὲ τῆς Μαύρης Θαλάσσης τὰ ἄγρια κύματα, φθάνομεν πρωί-πρωί, μὲ τὴν ζείδωρον τοῦ Φοίβου ἐμφάνισιν, εἰς τὰ παμπόθητα καὶ πολυζήτητα «Καβάκια», τὰ εὐέλπιδα στενὰ τῆς πρὸς τὸν Βόσπορον εἰσόδου.

Ἐποῖα ἀληθῶς ποικικλία καὶ ἡμερότης φύσεως, οὐρανοῦ, κυμάτων, ἀκτῶν, χλωρίδος. Ἐντὸς τῆς Μαύρης Θαλάσσης παλαίει κανεῖς, ἐν τρικυμία μάλιστα φοβερά, διαρκῶς μὲ τὸν θάνατον. Νομίζει ὅτι οἱ λάκκοι αὐτοὶ οἱ σχηματιζόμενοι ὑπὸ τῶν δίκην Ἰμαλαίων ὀρέων ὑψουμένων ἀγριοκυμάτων, αὐτοὶ θὰ εἶνε τὸ κυβοῦρί του, ὁ ὑγρόεις τάφος των. Ἀλλὰ ἂν καὶ παρακτίως πλέει κανεῖς, πάλιν ἰλιγγιᾶ μὲ τοὺς ἀπορρώγας βράχους, τὰς ἀποκρήμνους ἀκτάς, ὅπου ἔχνος χλωρίδος ἢ φυλλώματος δὲν διαφαίνεται, μικροσκοπικὸν σημεῖον ἡμερότητος τῆς φύσεως.

Μόλις ὅμως προσεγγίσης τὰ Καβάκια, εὐθὺς εὐρίσκεσαι πρὸ ἄλλης φύσεως· βουνά, ἀκταί, κύματα, οὐρανόσ, τὰ πάντα σοῦ παρουσιάζονται ἡμερα, θελκτικά, παρήγορα. Οἷα ἀντίθεσις ἀληθῶς καταπληκτική. Ἀπὸ τὰ Τάρταρα εἰς τὸν Παράδεισον· ἀπὸ τοῦ σκοτοῦς εἰς τὸ φῶσ· ἀπὸ τῆς νυκτὸς εἰς τὴν ἡμέραν. Διὰ τοὺς ναυτιπλοῦντας ἰδίως ἢ μακρόθεν ἀπὸ τὸ πέλαγος θεωμένη παρήγορος ἀκτίς φωτὸς τοῦ μεγάλου παρὰ τὰ Καβάκια φανοῦ, ἀποτελεῖ ἀληθῆ νεκρανάστασιν.

Ἐκεῖ εἰς τὰ Καβάκια ἠγκυροβολήσαμεν μέσῳ ἀμετρήτων σκαφῶν, ἰστιοφόρων ἢ πυροσκάφων, κενῶν ἢ ἐμφόρτων, εἰσερχομένων ἢ ἐξερχομένων, πλοίων ἐν γένει πάσης σημαίας· ποικίλων τὸν ἐξαρτισμόν, τὴν χωρητικότητα.

Ἡ λέμβος τοῦ ἀτμοπλοίου κατεβιβάσθη, ὁ ὑποπλοίαρχος μετὰ τοῦ ἱατροῦ ἀτμοπλοίου ἐξέρχονται καὶ δίνουν τὰ ναυτιλιακά των ἔγγραφα εἰς τὸν ἀπέναντι ὑγειονομικὸν σταθμόν. Μετὰ τὰς ἀπαραιτήτους αὐτὰς διατυπώσεις ἐπανέρχεται ὁ ὑποπλοίαρχος, ἀνασύρεται ἡ λέμβος καὶ τὸ ἀτμόπλοιο προχωρεῖ πλέον ὀλοταχῶς εἰς τὸν παράδεισον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς, τὸν θαυμάσιον Βόσπορον, εἰς τὸν ὠραῖον κυανὸν Βόσπορον.

Ἐξαπλώσου εἰς καμμίαν πολυθρόναν τοῦ στενοῦ καὶ μακροῦ ἀτμοπλοίου καὶ βλέπε καὶ ἀνάπνεε.

Ἄνοιγε τὸ στόμα σου καὶ τοὺς ὀφθαλμούς σου, τὸ πρῶτον διὰ τὴν γλυκυτάτην βοσποριάδα αὔραν, τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τὸ ἐξαίσιον πανόραμα.

Βλέπομεν.

Κροτεῖ ἠχηρῶς ἡ ἔλιξ τοῦ ἀτμοπλοίου· τὸ μαλακὸν κῦμα μεταβάλλεται εἰς ἀφρὸν χιονώδη. Ὅποια γητεύουσα φαιδρότης, ὅποια παίζουσα ἀπόλαυσις, ἀπόλαυσις μὲ τ' ἄνθη καὶ μὲ τὸ κῦμα. Κύτταξε ἀρμονίαν χρωματισμῶν καὶ συνδυασμὸν ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἀπαραμίλλον. Παλάτια λευκὰ καὶ κιόσκια κίτρινα καὶ πύργοι κόκκινοι μέσα εἰς καταπράσινον ἄλσος πεύκων, πλατάνων καὶ κυπαρίσσων καὶ γύρω-γύρω τὸ γαλανὸν ρεῦμα. Νομίζεις αἴφνης ὅτι ἐδῶ ποῦ ἡ Ἀσία φιλεῖ τὴν Εὐρώπην ὡς προσφιλεῖς ἀδελφή, ἐτελείωσε τὸ ἀθάνατον ρεῦμα· ἀλλὰ μία τοῦ ἀτμοπλοίου στροφή λοξὴ σὲ εἰσάγει εἰς ἄλλα κυανὰ κύματα, εἰς ἄλλον Βόσπορον. Καὶ ἰδοῦ πάλιν ἄλλα παλάτια λευκὰ καὶ πρασίνη λόχη καὶ πύργοι καὶ κῦμα ἐν ἀπαραμίλλῳ συνδυασῶ. Ὅποιαί θερμαὶ περιπτύξεις καὶ ἐναγκαλισμοὶ ἀκτῆς μὲ ἀκτὴν, ὄχθης μὲ ὄχθην. Ἐδῶ ἡ Ἀσία περιπτήσεται τὴν Εὐρώπην ὡς νὰ θέλη νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, ἐκεῖ ἡ Εὐρώπη ἀποχαιρετᾷ τὴν Ἀσίαν ὡς νὰ θέλη νὰ φύγη.

Ὀγκούμενα τοῦ Εὐξείνου τὰ κύματα ἐκ τῆς τριακοντάδος εἰς αὐτὸν ἐκβαλλόντων ρεῖθρων, διέσχισαν τὴν χαμηλὴν γῆν ἣτις συνέδεεν εἰς ἀμνημονεύτους χρόνους τὴν Εὐρώπην μετὰ τῆς Ἀσίας καὶ σχηματίσαντα τὴν αὐλάκα τοῦ Βοσπόρου, ἐπλήρωσαν τὴν λεκάνην τῆς Προποντίδος καὶ ἤνωσεν οὕτως ὁ Πόντος διὰ τοῦ στενοῦ τῆς Ἑλλης τὰ ὕδατά του μὲ τὸ γαλυκὸν Αἰγαῖον.

Τριάκοντα ἀσφαλῆ ὀρμητήρια σχηματίζουν αἰσκολαὶ ὄχθαι τοῦ θαλασσοποτάμου τούτου διελισσόμεναι εἰς ἑπτὰ ἐκατέρωθεν καμπάς, αἵτινες προσρίπτουσαι ἀλλήλαις τὰ ὕδατα, προξενούσι τὰ ἰσχυρότατα τοῦ πορθμοῦ ρεύματα, πρὸ τῆς ἐντάσεως τῶν μεγίστων πλοίων.

Καὶ αὐξάνει μὲν ἡ δύναμις τῶν ρευμάτων ὅταν πνέωσιν ἄνεμοι βόρειοι καὶ ὁσάκις πλημμυρῶσιν οἱ ποταμοὶ ὧν τὰ ὕδατα καταπίνει ὁ Εὐξείνος, ἐλαττοῦται δ' ἐπαισθητῶς ὁσάκις ἐπικρατοῦσιν ἄνεμοι νότιοι, κ' ἐπερχομένης τέλος πλήρους ιηνεμίας, ὁ Βόσπορος ἀπλοῦται ὡς κυανοῦν κάτοπτρον, μόλις διακυμαινόμενος, ἔνεκα δὲ τῆς πάλης τῶν ἀντιθέτων ρευμάτων τὰ ὁποῖα χύνονται ἐκατέρωθεν εἰς τὸν πορθμὸν τοῦτον, ἡ ροὴ αὐτοῦ ἐκτρεπομένη ἀπαραρρέει ἐπὶ τινα μίλλια τὰ παράλια, δίδουσα γένεσιν εἰς τὰ λεγόμενα φόρια ἢ ἀναφούρια, τὰς δύο τούτέστιν ἀντιστρέφους κινήσεις ἃς παρουσιάζει τὸ ὅλον ρεῖθρον τοῦ Βοσπόρου.

Ἀπὸ Σκουτάρεως μέχρι Νικομηδείας οἱ περιστέφοντες τὴν ἀνατολικὴν ἄκτην γήλοφοι εἶνε κατάφυτοι ἐξ ἀμπέλων σπανίας εὐχυμίας – τὰ τσαούσια – καὶ ὑπὸ κερασεῶν, οἱ καρποὶ τῶν ὁποίων ἀναγκάζουν εἰς κάμψιν τοὺς κλώνους τῶν δένδρων, ντὰλ μπαστί. Πλάτανοι δὲ καὶ κέδροι καὶ συστάδες κυπαρίσσων, καιὺν δαφνῶνες, καὶ ἀλκαῖαι, καὶ νάρθηκες, καὶ μυρσίνοι, καὶ ἄνθη μυρία εἰς ἀληθεῖς αὐξάνοντα παραδείσους οὓς κοσμοῦσιν ἀμίμητοι ἐπαύλεις καὶ χωρία ἐκτάκτως γραφικά, ἀμιλλῶνται πρὸς τὸν πλοῦτον τῶν προϊόντων ἃπερ παρέχουσι τὰ ὕδατα τοῦ Βοσπόρου εἰς τοὺς εὐτυχεῖς περιοίκους, κεφάλους παχυτάτους καὶ σνάκια

καὶ ἄπειρον πληθὺν παλαμῆδων ὧν τὸ ἐμπόριον ἀρκετοὺς τόννους μετακομίζει καὶ μέχρις Ἀθηνῶν...

Κατοπτρίζονται ἐν αὐτῷ αἱ περίξ γελοέσσαι ὄχθαι καὶ αἱ διανθεῖς ἀνθοδέσμαι ἐν αἷς ὡς ἀπὸ ἀδαμαντίνων περιβόλων ἀναδύουσι τὰ μοναδικὰ χωρία τοῦ Βοσπόρου, Φιντικλῆ, Καμπᾶ-Τάς, Δολμᾶ-Μπαξέ, Βεσίκ-Τασί, Ὀρτάκιοι, Κουροῦ-Τσεσμέ, Ἀρναούτκιοι (Μέγα-Ρεῦμα), Βεβέκ, Ρουμέλη-Χισσάρ, Βαλτᾶ-λιμάν, Βοβιατζήκιοι, Ἐμιργκιάν, Στένη, Νεοχώρι, Θεραπειά, Κιρέτς-Βουρνοῦ, Βουγιούκδερε, Σαρί-Γερί καὶ Γενὶ Μαχαλέ, ἐπὶ τῆς Δυτικῆς ἢ Εὐρωπαϊκῆς παραλίας· Σκούταρι δέ, Κουσγουντζούκ, Σταύρωσις, Βαηλέρμπεη, Τσεγκέκιοι, Κούλελη, Βανίκιοι, Κανδιλῆ παρὰ τὴν θαυμασίαν κοιλάδα τῶν Ἀσιατικῶν Γλυκέων Ὑδάτων, «Γκιόκ-Σουγιού», Ἀνατολικὸν Χισσάρ, Κάνλιντζα, Πασσᾶ-Μπαξέ, καὶ Βέη Κόζ, ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς ἢ Ἀσιατικῆς παραλίας, ἀντικρὺ ἀλλήλων καὶ ἐφάμιλλα τὸ κάλλος, ἐναμίλλως γοητεύοντα τὸν διαπλέοντα τὸν Βόσπορον.

Ἴδου ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς τὰ χιονόλευκα ἀνάκτορα τοῦ Δολμᾶ-Μπαξέ ἐπάνω εἰς τὸ κυανοῦν κῦμα μὲ τὰς μαρμαρίνους προκυμαίας του καὶ μὲ τὰς χρυσᾶς ἀποβάθρας του, μὲ μυρία παίγνια ἀρχιτεκτονικά, μὲ ἄπειρα κομψὰ ἀραβουργήματα, μὲ μίαν θαυμασίαν πύλην ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μὲ δύο χρυσοῦς φανούς. Κατέναντι τὸ περίφημον Σκούταρι μὲ τὸν ἀπέναντι κυπαρισσῶνά του. Ὑψιλὰ εἰς τοὺς λόφους τὰς κατασκίους τὸ ἔκλαμπρον Γιλδίτζ, λευκόν, χιονῶδες καὶ εἰς τὸ παράλιον κάτω τὸ ἐρημικὸν Τσεραγάν.

Καὶ ἀνάκτορα ἀπεδῶ, ἀνάκτορα ἀπ' ἐκεῖ. Τὸ Μπικλόρμπεη τὸ χιονόπλαστο μέσα εἰς τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἀφρούς τῶν κυμάτων. Τὸ γοητευτικώτατον Γκιόκ-σοῦ μὲ ἄλλο χιονόπλαστον ἀνάκτορον, μὲ ἄλλους πλατάνους καὶ ἀφρούς. Ἀκούεις τὸ κελάρυσμα τῶν κρυερῶν πηγῶν του, βλέπεις τὸ γαλήμιον ποτάμιον καὶ τὰ μονόξυλα ἐν αὐτῷ καὶ αἰσθάνεσαι τὴν ἀθάνατον δρόσον του. Παντοῦ Βόσπορος, παντοῦ ἀθανασία. Τελειώνουν τ' ἀνάκτορα καὶ ἀρχίζουν τὰ χωρία· κ' ἐκεῖ ποῦ τελειώνουν ταῦτα, ἀρχίζουν τὰ κονάκια τῶν πασσάδων καὶ Βεζυρῶν.

Ἐποῖον φαιδρὸν ταξειδίον!

Τὸ ἀτμόπλοιο διέρχεται δίπλα ἀπὸ τὰ πέριξ χωρία· καὶ σοῦ δίδεται εὐκαιρία νὰ βλέπῃς τοὺς ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὡς βλέπεις τοὺς ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου.

Ἴδοῦ οἱ εὐνοῦχοι ἡμιοῖοι τὰ καφάσια τῶν γυναικῶν καὶ εἰσχωρεῖ ὁ ὀφθαλμὸς εἰς τὰ ἄδυτα τῶν πλουσίων κονακίων. Ὁ ταξειδιώτης γίνεται ἀδιάκριτος χωρὶς νὰ θέλῃ. Ἴδοῦ λευκὰ καὶ ἀπαλὰ πρόσωπα καὶ λευκὰ καὶ ἀπαλὰ στήθη ἀνοικτὰ εἰς τὰς περιπτύξεις... αὔρας. Ἴδοῦ μαῦραι κόμαι καὶ ὀφθαλμοὶ κυανοὶ καὶ σώματα ἀβρὰ ἀνευ φερεψζέδων ἐξηπλωμένα ἐπὶ ἀπαλῶν σοφάδων φιληδόνως. Ἀράδα-ἀράδα τὰ κονάκια τῶν πασσάδων εἰς τὴν ἀκτὴν, ἀράδα-ἀράδα καὶ αἱ ἀπολαυστικαὶ πασσαλιάδες νύμφα δροσίζουσαι τὰ ἀφρόπλαστα μαλθακὰ κάλλη των.

Ἴδοῦ πέρα τὰ θεμέλια ἐνὸς κονακίου σχηματίζεται καμάρια σκοτεινὴ. Τὸ κῦμα εἰσχωρεῖ ἐντὸς, γλυκὰ ροχθοῦν εἰς τοὺς λίθους. Εἰς τὸ βάθος μέσα λάμπει χρυσὴ κόμη, θαρρεῖς στίλβουσι χιονόπλαστα στήθη, πλαταγίζει σῶμα ἀβρόν, παίζον ἡδέως μαζὺ μὲ τοῦ Βοσπόρου τὸ κῦμα, περιπτυσσόμενον ὑπ' αὐτοῦ.

Λύεται ἴσως λεπτοκαμωμένη ὀδαλίσκη, ξανθὸν οὐρί, ἀφίνο τὴν καλλονὴν του ἐκείνην εἰς τοῦ κύματος τὰ φλήματα...

Οἶα ἀπάτη!

Εἶνε λέμβος, πτωχέ, τὸ λάμπον ἐκεῖνο πρᾶγμα ὑπὸ τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην καμάριαν, μέσα εἰς τὰ κύματα, ἐπάνω εἰς τὴν ξυλίχην ἐσχάραν της. Λέμβος ἀπὸ ἐκείνας, ὅμοιαι τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλοῦ εἰς τὸν κόσμον, καὶ εἰς τὴν χρυσὴν πρύμνην, τῶν ὁποίων δὲν κάθηνται ἄλλοι θνητοὶ παρά ἀβραὶ τῶν χαρεμίων γυναῖκες, ποῦ ὁ ἥλιος τῆς ἡμέρας δὲν τὰς βλέπει. Εἶνε λέμβος τὸ χρυσοστίλβον ἐκεῖνο πρᾶγμα ὑπὸ τὴν χρυσὴν καμάριαν, λέμβος κελυφώδης, ἥτις θὰ παραλάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας της πλήρης ἔρωτος τὰ ἀργυρόχρυσά οὐρί τοῦ ἀθανάτου Βοσπόρου καὶ θὰ κολυμβήσῃ μαζὺ μ' αὐτὸ εἰς τὰ γαλανὰ κύματα, ἢ θήλεια χρυσὴ δελφίν.

ὦ, νὰ ἦτο κανεῖς ὡς γλᾶρος κάτασπρος
τοῦ Βοσπόρου!

Κ' ἐξακολουθεῖ οὕτω ἡ διέλευσις τοῦ ἀθανάτου
Βοσπόρου, μέ εἰκόνες φύσεως ἔνθεν κάκειθεν, μέ
ἀτμόπλοια κατὰ δραφόρους διευθύνσεις παρελαύνοντα
ἐνώπιόν σου, μέ ἰστιοφόρα χωροῦντα ὑπερηφάνως μέ
ἀνηρτημένα τὰ ἰστία των ἢ ἔνεκα τῆς ἐναντιότητος τοῦ
ρεύματος, ρυμουλκούμενα ὑπὸ μικρῶν ἀτμοπλοίων, κίνησις
δὲ δαιμονιωδῶν σκαφῶν συριπτόντων κατὰ διαφόρους
τόνους τῆς μουσικῆς κλίμακος, ἰδίως τῶν ταχυπλόων
τροχοφόρων ἢ καϊκίων, τὰ ὅποια συγκοινωνοῦσι πρὸς
ἄλληλα πάντα τὰ χωρία τὰ ἔνθεν ἢ ἀντίπεραν τῆς
Πόλεως.

Καὶ κατερχόμενος οὕτω ἔχεις ἀριστερᾶ τὴν Ἀσίαν,
δεξιᾶ τὴν Εὐρώπην, ἕως ὅτου μετὰ δίωρον ἀσυλλήπτου
ἀπολαύσεως πλοῦν ἀντικρύζης μακρόθεν τὰ μαρμάρια
τοῦ Σουλτάνου παλάτια καὶ φθάνεις μέ τὸ ἀτμόπλοιο πρὸ
τῆς ἀποβάθρας τοῦ Γαλατᾶ.

Ἐκεῖ δὰ εἶναι πανδαιμόνιον μέ τοὺς ποικιλωτάτης
πλάσεως λεμβούχους, ἀλλ' ὅλων ὑπερτεροῦν οἱ Ἕλληνες
καὶ δὴ οἱ Κεφαλλῆνες· συμφωνεῖς μ' ἓνα λεμβούχον, τῷ
δίσεις ἓνα κάρτο, ἢ μισὸ μετζίτι καὶ ἀμέσως
ἀποβιβάζεσαι εἰς τὸ τελωνεῖο. Ἐδῶ ἀλήθεια αὐστηροτάτη
ἐπιθεώρησις διαβατηρίου, ἀποσκευῶν. Ἐπὶ τῶν βιβλίων
ἐμπειέχον τὴν λέξιν ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΘΝΟΣ, ἰδίως
ἱστορικόν, κατάσχεται ἄνευ καμμιάς διαδικασίας. Ἐξελθὼν
ὅμως τῶν τελωνειακῶν καὶ ὑγειονομικῶν γραφείων
διευθύνεσαι ἐλευθέρως ἢ εἰς τὸ Πέραν ἢ εἰς τὸν Γαλατᾶν
ἢ ὅπου δήποτε τῆς Πόλεως ἐκλέξης διὰ κατοικίαν.

Ἡ Κωνσταντινούπολις σύγκειται ἐκ τριῶν
διακεκριμένων τμημάτων: τῆς «τουρκικῆς πόλεως», ἣτις
ὑψοῦται ἐπὶ ἑπτὰ λόφων πρὸς νότον τοῦ Κερατίου. Ἐπὶ
τοῦ ἀνατολικωτέρου τῶν λόφων τούτων εὕρηται πρῶτον τὸ
Σεράγι, ὅπερ κατέχει τὴν θέσιν τῶν αὐτοκρατορικῶν
ἀνακτόρων τοῦ παλαιοῦ Βυζαντίου, ἔνθα δὲν κατοικεῖ
πλέον ὁ Σουλτάνος· εἶτα τὸ τελωνεῖον, τὸ χρηματιστήριον

καὶ ἡ περιφανὴς μετρόπολις τῆς Ἀγίας Σοφίας, ἐπὶ τῆς μετωπίδος τῆς ὁποίας ἡ ἡμισέληνος ἀντικατέστησε τὸν σταυρὸν πρὸ 450 περίπου ἔτων. Μεταξὺ τοῦ λόφου τούτου καὶ τοῦ δευτέρου κεῖνται τὰ μέγαρα τῆς Ὑψηλῆς Πύλης· κατόπιν, ἐντὸς τῶν κοιλυτήτων ἢ ἐπὶ τῶν σύναφῶν ὑψωμάτων, τὰ λοιπὰ πρωτεύοντα τζάμια, αἱ Ἀγοραὶ (Μέγα Παζάρ, Παζάρ τῆς Αἰγύπτου, Παζάρ τῶν Ὀπλων, Παζάρ τῶν Βιβλίων κτλ), τὰ Χάνια ἢ караβανσεράγια, μεγάλα οἰκοδομήματα μετ' ἐσωτερικῆς πλήρους στοῶν αὐλῆς, ἔνθα εὔρηται τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, τὰ καταλύματα τῶν περιηγητῶν καὶ τῶν ξένων ἐμπόρων. Πέραν τοῦ ἔκτου ἐκτείνεται ἡ ἐβραϊκὴ συνοικία τοῦ Γαλατᾶ, χωριζομένη τοῦ προαστείου Ἐγιούπ ὑπὸ τῶν περιβαλλόντων τὴν πόλιν τοιχῶν. Τέλος δὲ ἐπὶ τοῦ ἐβδόμου καὶ νοτιωτάτου πάντων λόφου εὔρηται τὸ ἐρειπωμένον κτίριον τῶν Ἑπτὰ Πύργων, ἡ πρῶην Βαστίλλη τῆς Κωνσταντινουπόλεως

Δευτέρα πόλις εἶναι ἡ γαλλικὴ ἢ εὐρωπαϊκὴ συνοικία, ἐκτισμένη πρὸς βορρᾶν τοῦ Κερατίου καὶ ἐνουμένη πρὸς τὴν Σταμποῦλ διὰ τριῶν γεφυρῶν, ὧν αἱ δύο διανοίγονται ἐν τῷ μέσῳ ἵνα ἀφίνωσι δίοδο ἐλευθέραν εἰς τὰ πλοῖα.